

ΧΡΟΝΙΚΑ

Λύριον ἀναχωροῦσιν ἐπὶ τῆς α' Ἀμφιτρίτης» ἡ βασίλισσα καὶ αἱ βασιλοπαιδεῖς Ἀλεξάνδρα καὶ Μαρία κατευθυνόμεναι εἰς Βισθάδην πρὸς συνάντησιν τοῦ Βασιλέως. Ἐκείθεν οἱ βασιλεῖς θὰ ἀπέλθωσιν εἰς Κοπεγχάγην οἱ λοιποὶ βασιλοπαιδεῖς υποθέτομεν ὅτι θὰ διαμείνωσι ἐν Τατοίῳ μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τῶν γονέων αὐτῶν. Τὴν Α. Μ. παρακολοθοῦσιν ἐκ τῶν κυρίων τῆς τιμῆς ἡ δεσποινὶς Χρυσούλα Ἀναργύρου καὶ ἐκ τῶν ὑπασπιστῶν ὁ κ. Ἀδόλφος Ρέινκε.

Δημοσιεύομεν κατωτέρω ἔτσι ἀπὸ γενναιότητα καὶ εὐρεθέντες εἰς καλὰς στιγμὰς διάψευσιν τοῦ κ. Παναγῆ Κυριακοῦ περὶ ὀχθετῶν καὶ ἀποπάτων τὴν διάψευσιν αὐτὴν. Ὀφείλει νὰ τὴν διευθύνῃ οὐχ εἰς ἡμᾶς, ἀλλ' εἰς τὴν Διοικητικὴν ἀρχήν, ἥτοι τὴν Νομαρχίαν, καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ εἰς τὴν φίλην αὐτῷ Δημαρχίαν, διότι ὁ κατάλογος ἐδόθη ἡμῖν ὑπὸ τῆς Νομαρχίας, εἶνε δ' ἐπικυρωμένος ὑπὸ τῆς Δημαρχίας. Αὐτὰ τὰ εἰπομεν ἐν τῷ ἄρθρῳ ἡμῶν, κύριε, ὥστε ἥτο περιττὸν νὰ γράψετε διάψευσιν κλπ. Διότι ἡμεῖς δὲν διαψεύδομεν τίποτε ἐν ὧν δὲν διαψεύδει ἡ Νομαρχία. Ὡστε τὸ γράμμα σας εἶνε ὡς νὰ μὴ δημοσιεῖται ἕως ὅτου μᾶς στείλτε ἐπίσημον τῆς Νομαρχίας καὶ τῆς Δημαρχίας. Καὶ ὁ φίλος βουλευτὴς Κυθέρων κ. Κασσιμάτης ἤλθε τὸ πρωὶ νὰ μᾶς δώσῃ τοιαύτην διάψευσιν, ἀλλὰ τοῦ εἶπαμε τὰ αὐτὰ καὶ ἐπέισθη.

Ἀφοῦ μιὰ φορὰ ὅμως μᾶς ξανάφεραν εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ, ἐρωτῶμεν τὸν κ. Διευθυντὴν τί πρέπει νὰ κάμῃ ἀπέναντι τοιούτου σοβαροῦ κινδύνου διὰ τὴν Δημοσίαν Ὑγίαν; Ἰδοὺ τί νὰ κάμῃ: **Νὰ τοὺς βουλώσῃ.** Καὶ νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ ὅλους νὰ κάμουν νέους βοθροὺς, ζήτημα ὀλίγον ἡμερῶν.

ὀλίγον παλαιὸν οἶνον τοῦ Βορδῶ, ἔπειτα ὕδωρ, ἀκολούθως ἀνοίξας μικρὰν φιάλην περιέχουσαν ρευστὸν κιτρινωπὸν, ἔχυσε σταγόνας τινὰς ἐντὸς τοῦ περιέχοντος ὕδωρ καὶ οἶνον κυάθου.

— Ἰδοὺ, μικρά μου, εἶπε παρουσιάζων κυάθον σχεδὸν πλήρη εἰς τὴν νεάνιδα.

Ἡ Ἰωάννα ἔχουσα τῷ ὄντι δίψαν ἐκένωσε τὸν κυάθον. Αἱ θύραι τῶν αἰθουσῶν ἠνεφύχθησαν, οἱ δὲ ὑπάλληλοι ἀνέκραξαν:

— Οἱ διὰ τὴν γραμμὴν τοῦ Ἐπινᾶλ ἐπιβάται τῶν ἀμαξῶν.

Ὁ κ. Λέγενδρος καὶ ἡ σύντροφος αὐτοῦ εἰσελθόντες ἀποκατεστάθησαν ἐντὸς ἀμαξῆς.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐκίνησε.

Μετὰ εἰκοσι λεπτὰ ἡ Ἰωάννα κατελήφθη ὑπὸ διηνεκῶν χασμημάτων, ἐστράφη, ἐκινήθη, ἐξέτεινε τὰς κνήμας, ἐτάνωσε τοὺς βραχίονας, ἔπειτα τὴν κεφαλὴν. Ὁ κ. Λέγενδρος παρακολοῦθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, οὐδόλως ἀνησυχῶν, ἀλλὰ καὶ μειδιῶν μάλιστα. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἡ Ἰωάννα ἔπαυσε χασμωμένη. ἡ κεφαλὴ τῆς ἔπεσεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν στηριγμάτων, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκλείσθησαν. Τότε ὁ ἱατρὸς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σάκκου μανδύαν μεταξωτὸν ραβδωτὸν, διὰ τοῦ ὁποῦ ἐκάλυψε τοὺς ὤμους τῆς, ἔθεσε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ προσκεφαλαίου καὶ ἐκάλυψε τοὺς πόδας, τὰς κνήμας καὶ μέρος τοῦ σώματός τῆς διὰ θερμοῦ ὁδοπορικοῦ κα-

Ὁ δὲ κ. ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ἄς σκαλίξῃ εἰς τὰ ἀρχαῖα τοῦ μακαρίτου Σκαλιστήρη, ἐκεῖ θὰ εὕρῃ προτάσεις ἀγγλικῆς ἐταιρίας ὅπως ἐφοδιάσῃ τὴν πόλιν διὰ κινήτων ἀποπάτων, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἐκμετάλλευσιν δι' 99 ἔτη τῶν ἀποδημάτων. Διότι εὐτυχῶς αὐτὸ εἶνε παρὰ, καὶ δυστυχῶς δι' αὐτῶν ζῶμεν καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν. Εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ κύκλου, ὃν οὐ τοῦ παρόντος νὰ σᾶς ἀναπτύξωμεν. Ἀς ἀντικαταστήσῃ τὴν Ἑταιρίαν τὴν ἀγγλικὴν διὰ καμίας χρυσοκανθαρικῆς— ἥτις ἐδῶ πλέον θὰ ἦνε εἰς τὸ στοιχεῖον τῆς— καὶ ἄς ἀποκτήσῃ τὸν ἐνδοξότατον τίτλον, ὃν ἠδυνάτο ποτε νὰ ἐναιρευσθῇ, τὸν τίτλον τοῦ Καθαριστοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Τί θὰ γίνῃ τὸ χοιρικὸν ζήτημα; Χοιροστάσιον εἰς Βάθειαν, χοιροστάσιον εἰς Ἀγίαν Τριάδα, χοιράγελῃ ἐν τῇ ὁδῷ Πειραιῶς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπώμεν τί ἐστὶ χοῖρος; Ὅτι εἶνε καλλίτερος ἀγωγὸς τοῦ μιάσματος; Ὅτι εἶνε ὁ χειρότερος ἐχθρὸς παντὸς περὶ καθαριότητος μέτρου; Ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ φάγῃ αὐτὸς μόνος ὅλας τὰς περὶ καθαριότητος πιστώσεις, ἀρκεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃτε ἐλεύθερον; Ἐπὶ προκατόχου Διευθύνσεως εἶγον ἀποκλείσθαι νὰ χοιροστάσια ἐξῶ τῆς πόλεως. Καλὸν θὰ ἦνε νὰ αὐτὰ μέτρα νὰ λάβῃ καὶ ἡ νῦν Διεύθυνσις, καὶ ὅποιοι δὲν ἀκούει: βράτα ἔς τὸ κρέας καὶ ἄς φάνε οἱ φτωχοὶ!

Δέον νὰ ληφθῇ καὶ περὶ τοῦτου πρόνοια. Εἰς τὰ οἶνοπωλεῖα τὰ ἐντὸς τῶν κεντρικωτέρων συνοικιῶν δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπονται μέρα μεσημέρι τραγούδια, μανέδες, καντάδες, καὶ ὠρυγαί, παρατείνόμενοι ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους. Εἶνε μία ὕβρις τὸ τοιοῦτοι εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἡ θέλει τὴν ὥραν ἐκείνην νὰ ἐργασθῇ ἡ θέλει νὰ ἀναπαυθῇ, αἱ φωναὶ τῆς μέθης τοῦ σινάσσονται ὡς βόμβαι, ὡς φουρνέλο, ὡς σεισμοὶ καὶ ταραχὴ τῆς Καζαμιστιόλας ἐναντίον τοῦ νευρικοῦ σου συστήματος. Χωριστὰ ὅτι ἡ ἀγιότης— δηλαδή, νὰ τὰ λέμε, ἡ ἀ-

λύμματος. Εἰς Ἐπινᾶλ ἐφθασαν τὴν Την ἐσπερινὴν ὥραν. Ὁ σταθμάρχης, ὅστις εἶχε βεβαίως προειδοποιηθῇ, ἠνέφξε μόνος τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς καὶ ἐνεχείρισε τὸν ὁδοπορικὸν σάκκον, ὃν τῷ ἔδωκεν ὁ ἱατρὸς, εἰς τινὰ τῶν πρακτόρων αὐτοῦ, ὅπως βοηθήσῃ αὐτῷ νὰ ἐξαγάγῃ τὴν ὑπνώττουςαν ἐκ τῆς ἀμαξῆς. Τοῦτο ἐγένετο ταχέως. Διηυθύνθησαν ἀμέσως εἰς τὴν ἐξώθυραν, ὃ μὲν κ. Λέγενδρος φέρων τὴν Ἰωάνναν διὰ τῶν βραχιόνων, ὃ δὲ σταθμάρχης πορευόμενος πλησίον αὐτοῦ, καὶ ὁ πρᾶκτωρ μετὰ τοῦ ὁδοπορικοῦ σάκκου καὶ καλύμματος ἀκολουθῶν.

Με περιμένει τις, κύριε σταθμάρχα; ἠρώτησεν ὁ κ. Λέγενδρος.

— Μάλιστα, κύριε ἱατρὲ, ὑπάρχουσι δύο ἀμαξαὶ ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ σταθμοῦ.

— Ἄ! Ἄοιπὸν ὁ γηραιὸς λοχαγὸς καὶ ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός εἶνε ἐδῶ;

— Μάλιστα, κύριε: εὐρίσκονται ἀμφότεροι εἰς τὸ γραφεῖόν μου φοβοῦνται ὅμως νὰ φανῶσιν.

— Ὡς βλέπετε, οὐδεὶς ὑπάρχει φόβος, αὕτη κοιμάται.

— Ἐὰν ἐξύπνα;

— Ὅχι! θὰ κοιμηθῇ οὕτω μέχρι τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς τῆς αὔριου.

Κεκοιμημένοι ὀπισθεν τῶν παραπετασμάτων παραθύρου ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν παρεφύλαττον.

Ὅταν ἡ Ἰωάννα ἐκαλύφθη καλῶς διὰ τοῦ μανδύου καὶ

ναγκαιότης τῆς ἐργασίας τῆς καθημερινῆς πρέπει νὰ ᾔνε σε-
 βαστή. Ἀλλοῦ τὰ οἶνοπωλεῖα κλείουν τὴν Κυριακὴν, ἐδῶ ἔ-
 πειδὴ εἶνε τὰ πάντα ξεβράκωτα, ἃς κουτσοπίνουν καὶ μέρα
 μεσημέρι ἀκόμη, ἀλλὰ ἐν σιγῇ, εὐφρολογούντες καὶ κουβε-
 νιάζοντες, ὅχι ὅμως καὶ νὰ κωφαίνοντες τὸν κόσμον καὶ φέ-
 ροντες αὐτὸν εἰς ἀπόγνωσιν τὴν ὥραν ἐκείνην, ὅταν τὸν τύ-
 χουν μελαγχολικὸν ἢ νὰ σκοτώσῃ ἢ νὰ σκοτωθῇ. Μπορεῖ λοι-
 πὸν νὰ μᾶς προστατεύσῃ καὶ εἰς τοῦτο ὁ ἀγαπητὸς Διευθυ-
 τῆς τῆς ἀστυνομίας. Ὅσον ἀφορᾷ μίαν εἰδικὴν περίπτωσιν,
 τὸ γειτονικὸν μας εἰς τὸ Γραφεῖον Οἶνοπωλεῖον Ἀμπαζοπού-
 λου· περὶ τούτου τὴν παράκλησιν ἡμῶν ὀφείλομεν εἰς τὸν εὐ-
 γενῇ γείτονα Διευθυντὴν Δομπρογιάννην, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ὁ-
 ποίου θὰ γίνωνται αὐταὶ αἱ παρεκτροπαὶ τοῦ λάφυργος.

Ἡ ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῆς Ἰσυχίας εὐεργετικὴ παράστασις
 πανηγυρικὴ διεξήχθη χθὲς ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Ὀλυμπίων.
 Οἱ συμπολίται ὁμῶν ἄθροοι συνέρρευσαν δικαιούντες τὴν ἐ-
 γνωσμένην φιланθρωπίαν τῆς πόλεως. Ἡ ἰταλικὴ σημαία ἐ-
 κυμάτιζε πρὸ τῆς σκηνῆς ἐν ἀδελφικῇ διαχύσει μετὰ τῆς ἐλ-
 ληνικῆς. Ἐν ἀρχῇ ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ θιάσου ἔψαλε τὸν
 ἑλληνικὸν ὕμνον **Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη**, ἡ ἀθά-
 νατος μουσικὴ τοῦ ὁποίου ἐξόχως συγκινεῖ ἐν τοιαύταις ἐορ-
 ταῖς καὶ ἐνώπιον πλήθους· ἀσκεπεῖς καὶ ὄρθιοι οἱ θεαταὶ ἤ-
 κουσιν τοὺς ὡραίους ἐκείνους φλόγγους, τοὺς ἀφαρπάζοντας
 τὴν φαντασίαν μέχρι τῶν ἡρωϊκῶν ἐκείνων ἡμερῶν τῆς ἐθνι-
 κῆς παλιγγενεσίας. Ἐπειτα ἤρξατο ἡ παράστασις τῶν «Που-
 ριτανῶν» ἀντὶ τῆς Λουκίας ὡσεὶ γεν ἀγγελθῇ. Μετὰ τὴν δευ-
 τέραν πρᾶξιν ὁ ὑψίφωνος κ. de «Sandi» ἔψαλε τὸ ᾄσμα τοῦ
 ἀποχαιρετισμοῦ ἐν τῇ Ἰόνῃ, μεθ' ἧς μουσικῇ ἐπαιάνισε τὸν
 ἰταλικὸν ὕμνον, ὃν ἐπίσης οἱ θεαταὶ ἠκροάσθησαν ὄρθιοι καὶ
 ἀσκεπεῖς καὶ ἐχειροκρότησαν ζωηρῶς. Ἐν γένει ἐπεκράτησε
 καθ' ὅλην τὴν παράστασιν εὐγενὲς τι συναίσθημα ἐορτασμοῦ

φαιδρότητος· διότι προκειμένου περὶ τοιούτων εὐεργετικῶν
 σκοπῶν ἡ κοινωνία καὶ οἱ πολῖται οἱ εὐνοοῦντες καὶ μετέχον-
 τες αὐτῶν ἀφήνουν νὰ φέρονται ὑπὸ τῆς καρδίας τῶν καὶ
 δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τοὺς μικρολόγους καὶ ταπεινοὺς ὑπολο-
 λογισμοὺς, οὓς πρὸ ἡμερῶν εἰς ἀναγνώστης τοῦ «Μὴ Χάνε-
 σαι» ἠθέλησε νὰ ἐξεγείρῃ ἐξ ὑπερβολικοῦ ἔσως πατριωτικοῦ
 ζήλου. Μεταξὺ τῶν ἐθνῶν καὶ προκειμένου περὶ φιλανθρω-
 πίας, δὲν ἐρωτᾶται ἀτὶ καλὸν με ἔκαμες σὺ καὶ θέλεις νὰ
 σοὺ κάμω κ' ἐγώ;» Αὐτοὶ εἶνε ὑπολογισμοὶ ἰδιωτικοὶ καὶ ἐμ-
 πορικοὶ, ἔσως δικαιολογούμενοι ἐνίοτε μεταξὺ ἀτόμων, ἀλλ'
 οἵτινες δέον νὰ παύσωνται προκειμένου περὶ φιλανθρωπικῆς τι-
 νος πράξεως. Πολλὰκις μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη ὅτι ὑπάρχει
 πεῦμα ἀδελφότητος μεταξὺ ἰταλῶν καὶ ἐλλήνων παρ' ἀμφο-
 τέροις τοῖς ἔθνεσι· ἀλλὰ καὶ ἐχθρικωτάτη ἡμῖν ἂν διέκειτο ἡ
 Ἰταλία, ἡμεῖς δὲν εὐεργετοῦμεν τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ τὴν
 παθοῦσαν ἐν Ἰσυχίᾳ ἀνθρωπότητα.

Σήμερον ἦτο ἡ ποιητικωτάτη καὶ λαϊκωτάτη πανήγυρις
 ἐν Μοσχάτῳ. Ἐν τῇ γνωστῇ ταύτῃ ρωμαντικῇ θέσει ὀλί-
 γον μακράν τοῦ φαληρικοῦ κύματος συνέρχεται κατὰ πᾶν
 ἔτος ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων ὁ λαὸς τῆς Ἀττικῆς ἵνα ἐ-
 ορτάσῃ κατὰ τὴν ἰδίαν καὶ ἰδιόρρυθμον ἀντίληψιν τὴν με-
 ταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος. Τὸ ἐορταστικὸν πνεῦμα τοῦ ἀρ-
 χαίου καὶ νεωτέρου ἑλλήνος δυστυχῶς περιορίζεται ὁσημέ-
 ραι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ἀναγκῶν καὶ τῶν ἰδεῶν τοῦ
 νεωτέρου πολιτισμοῦ. Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις οὐδέποτε ἄλ-
 λοτε ἐνθυμεῖται τὸν λαὸν ἢ ὅτε πρόκειται περὶ ἐκμεταλ-
 λεύσεως αὐτοῦ διὰ τοῦτο οὐδὲν πράττει πρὸς ἀναζωπύρη-
 σιν τῶν παραδόσεών του. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ὑπάρχει λαὸς αἱ
 τοιαῦται πανηγύρεις αἱ περιβεβλημέναι χαρακτηριστῶν θρη-
 σκευτικῶν ἅμα καὶ φυσιολογικῶν θὰ συγκεντρώσων κόσμον
 τερψίχορον καὶ φιλεῦθμον.

τοῦ καλύμματος καὶ κατεκλύθη ὡς ἐπὶ κλίνης, ὁ σταθμάρ-
 χης ἐπανῆλθε ταχέως εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ εἶπεν εἰς τοὺς
 δύο ἀναμένοντας :

— Δύνασθε νὰ φανῆτε.

Ὁρμησαν μέχρι τῆς ἀμάξης, τῆς ὁποίας οἱ ἡνίοχοι κατὰ
 τὴν διαταγὴν τοῦ ἱατροῦ ἠνάγκαζον τοὺς περιέργους νὰ
 ἀπομακρυνθῶσι.

Τέλος ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν καὶ ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἠδου-
 νήθησαν νὰ ἰδῶσι τὴν μορφήν τῆς Ἰωάννας. Ὁ γέρων ἤνωσε
 τὰς χεῖρας καὶ ἐψιθύρισε μετὰ τόνου ἀπεριγράπτου τρυφε-
 ρότητος.

— Κόρη μου, κόρη μου !

Ἀμφότεροι σκιρτῶντες καὶ τὸ στόμα ἠνεωγμένον, τὰς
 κόρας τῶν ὀφθαλμῶν διεσταλμένας, τὸ σῶμα κεκλιμένον
 πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἔχοντες, παρετήρουν τὴν ὑπνώττουσαν μετὰ
 περιπαθείας. Θὰ ἔμενον δὲ ἐπὶ μακρὸν χρόνον οὕτως, ἐν
 ἐκστάσει, ἐὰν ὁ ἱατρὸς δὲν ἀπέσπα αὐτοὺς λέγων :

— Ἀναχωρήσωμεν, κύριοι, ἀναχωρήσωμεν.

Ἀφοῦ συνέσφυσαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας, ὁ μὲν ἱατρὸς κα-
 τέλαβε θέσιν παρὰ τῇ ἀσθενεῖ αὐτοῦ, ὁ δὲ γέρων καὶ ὁ
 νεανίας ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς ἐτέρας ἀμάξης.

Μετὰ μίαν στιγμὴν αἱ δύο ἀμαξαὶ ἐξήρχοντο τῆς πόλεως
 καὶ διηυθύνοντο εἰς τὸ Μαρεῖλ ὅπου ἐφθασαν ὀλίγῳ πρὸ
 τῆς ἐνδεκάτης ὥρας.

Ἡ οἰκία τοῦ γηραιοῦ λογαχοῦ ἦτο φωταγωγημένη ἐν τῷ
 ὀρόφῳ. Ἡ Γερτρούδη ἀνέμενε.

Ἡ Ἰωάννα μετηνέχθη ἀμέσως ἐκ τῆς ἀμάξης εἰς τὸν
 θάλαμόν της καὶ ἐτοποθετήθη ἐν τῇ κλίνῃ της. Ἐκεῖ ἐν τῷ
 εὐθύμῳ τούτῳ θαλάμῳ, ἐν ᾧ οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ, ἡ Ἰω-
 ἄννα ἔμελλε νὰ ἐξυπνήσῃ καὶ νὰ ἰδῇ, ἅμα ἀνοίξῃ τοὺς ὀ-
 φθαλμούς, τὰ ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἦσαν εἰς αὐ-
 τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ ποῖα θὰ ἦτον ἡ συνέπεια τῆς ἐγέρσεως
 ταύτης !

Μόνος ὁ Θεὸς ἐγίνωσκε τοῦτο. Ὁ κ. Λέγενδρος εἰς πά-
 σας τὰς ἐρωτήσεις, ἃς ἀπνύθουν ὁ γέρων, ὁ νεανίας καὶ
 αὐτὴ ἔτι ἡ Γερτρούδη, ἀπῆντα ἀμεταβλήτως.

— Ἀναμένωμεν. Αὔριον, αὔριον !

Αὔριον ! Πόσα πράγματα ἐν μόνῃ τῇ λέξει ταύτῃ !

ΙΕ'

Η ΕΓΕΡΣΙΣ ΤΗΣ ΙΩΑΝΝΑΣ.

Ὁ ἱατρὸς Λέγενδρος ἐγνώριζεν ἐντελῶς τὴν δύναμιν καὶ
 τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ναρκωτικοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε δώσει
 εἰς τὴν ἀσθενῆ αὐτοῦ.

Ἦτον ἀνάγκη νὰ φθάσῃ ἡ Ἰωάννα κοιμωμένη εἰς Μα-
 ρεῖλ, ἵνα εὐρεθῇ κατὰ τὴν ἐγερσιν αὐτῆς ἐν τῷ δωματίῳ της,
 χωρὶς νὰ δυνήθῃ νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι μετηνέχθη ἐν αὐτῇ.

Τέλος πάντων ὁ πρωθυπουργὸς ἀπεφάσισε νὰ συμβουλευθῇ καὶ ἄλλους παρὰ τὴν ἐμπάθειάν του περὶ τοῦ σκανδαλώδους ζητήματος τῶν ὑπὸ τοῦ Ρούφου διορισθέντων λογιστῶν καὶ δοκίμων οὓς ἀρνεῖται νὰ ἐρκίσῃ τὸ ὑπουργεῖον. Κατὰ τινας ἐφημερίδας τὸ ζήτημα ἀνετέθη εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Συλλόγου τῶν νομικῶν συμβούλων. Ἡ γνώμη τῶν κυρίων τούτων μετὰ τὴν γνωστὴν γνωμοδότησιν τοῦ διαπρεποῦς νομομαθοῦς κ. Οἰκονομίδου, τὴν τοσοῦτον ἰσχυρῶς καὶ σαφῶς ἠτιολογημένην δὲν δύναται κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νὰ ἀποβῇ ἢ ὑπὲρ τῶν νέων τούτων καὶ κατὰ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ἄν ὁ κ. Ρούφος παρέτεινεν ὀλίγον καιρὸν ἀκόμη τὴν πρὸς τὸ ὑπουργεῖον φιλίαν του βεβαίως θὰ ἀποκαθίσταντο ἄνευ θορύβου τινὸς οἱ νέοι οὗτοι. Ἀλλὰ νὰ ἀδικῶνται ἔνεκα τῶν ἀνεξερευνητῶν *κριμάτων* τῆς πολιτικῆς τοῦτο εἶναι καὶ ἀπάνθρωπον καὶ βδελυρὸν. Τὸ «δικός μου ἄνθρωπος καὶ δικός σου» τῶν πολιτικισμῶν μᾶς πρέπει νὰ περιβάλεται καὶ μὲ ἓνα τινὰ τύπον ἐντροπῆς. Ἐλπίζομεν ὅτι οἱ κκ. νομικοὶ σύμβουλοι δὲν θὰ ἀναλάβωσι τὴν εὐθύνην ν' ἀντισταθμίσωσι δι' ἐναντίας γνώμης τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Οἰκονομίδου.

Ἀπὸ τὸν κ. Παρασκευῆδην, τὸν Ἑλληνα, ἀπαιτοῦμεν νὰ μὴν ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς Ἀρμένιδες νὰ παραστήσουν τὴν Ὠραία *Ἐλένην* καὶ νὰ διακωμωδήσουν καὶ αὐτοὶ τοὺς θεοὺς καὶ τὰς θεάς μας· ἄλλως, ἃς ἦνε βέβαιος, ὅτι θὰ βάλωμεν καμιά ἐκατοσταριά λεβέντιδων, ἐπὶ κεφαλῆς δ' αὐτῶν τὸν ἀρχιλεβέντην Διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας, καὶ θὰ τοὺς τὸ κάμωμεν θάλασσαν καὶ τὸ θέατρον καὶ τὸ Φάληρον καὶ τοὺς Ἀρμένιδες καὶ τῆς Ἀρμενισσες ἄνω κάτω.

Μία τῶν ἀποδείξεων περὶ τοῦ ἐμπαθεστάτου χαρακτῆρος τῶν πρὸ μηνὸς καὶ ἐπέκεινα διεξαχθεῖσιν δημοτικῶν ἐκλο-

γῶν εἶνε καὶ τὸ ὅτι διαρκεῖ εἰσέτι εἰς πολλὰς ἐπαρχίας ἡ ἐντασις καὶ ἡ σύρραξις τῶν παθῶν. Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» δὲν ἔπαυσεν εἰσέτι δεχόμενον ὕβρεις διὰ τὸν ἐναντίον τοῦ κ. Μελά διεξαθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἀγῶνα. Οἱ δὲ δημόται Κέας κατατρώγονται ἀκόμη εἰς βαθμὸν ἀσπλαγχνίας διὰ τῶν ἐφημερίδων ἐν αἷς ἀλληλοψήνονται καὶ ἀλληλοβράζονται. Ἀλλὰ τὸ κακὸν θὰ ἦτο ἀνώδυον, ἂν ὁ πόλεμος οὗτος δὲν εἶχεν ἄλλα θύλα ἢ τὸν ἀλάμον καὶ τὴν μελάνην. Δυστυχῶς καὶ τὰ ἐν Ζακύνθῳ καὶ τὰ ἐν Πάτραις καὶ τὰ ἐν Ναυπακτίᾳ καὶ Μολαίοις ἐσχάτως ἀγγεληθέντα ἐξαιρετικοῦ χαρακτῆρος κακουργήματα πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀντήχησις καὶ συνέχεια τῶν ἐκλογῶν. Τί φρονεῖ πρὸς ταῦτα ἡ Κυβέρνησις; Εὐκαιρεῖ ἀπὸ τὰ μεγάλα σχέδια νὰ δώσῃ προσοχὴν καὶ εἰς τὰ μικρὰ αὐτὰ ζητήματα τῆς ἀλληλοκτονίας τῶν πολιτῶν; Ὡς τόσον πολὺ ἀνόητοι πρέπει νὰ εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες ὅπου φωνεούμεθα τεσσαράκοντα ἡμέρας μετὰ τὸς ἐκλογὰς διὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον ὑποψήφιον.

Νὰ ἦνε ἀληθὲς ἄρα γε ὅτι εἰς τὸν φίλον μας Καρακατσάνην, λιμενάρχην Πειραιῶς, ὀφείλεται ἡ σύλληψις τῶν τριῶν διὰ δυναμίτιμος ἀλιευόντων πλοιαρίων; Εὐγε ἀδελφέ. Αὐτὸ τὸ κακὸν, αὐτὴ ἡ ἀσπλαχνία καθ' ὅλης τῆς φυλῆς τῶν ἰχθύων πρέπει νὰ παύσῃ ἐκτελουμένη εἰς τὰ πρόθυρα οὕτως εἰπεῖν τοῦ Πειραιῶς καὶ τοῦ Φαλήρου. Ἡ θάλασσά μας κινδυνεύει νὰ ἐρημωθῇ τῶν κατοίκων της ἔνεκα τῆς φιλοκερδίας τῶν ἀλιέων καὶ ἔνεκα τῆς ἀναλγησίας τῶν ἀρχῶν μας. Ἐν ἄλλαις χώραις μελέται σοβαραὶ καὶ πολυδάπανοι γίνονται περὶ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἰχθύων, παρ' ἡμῶν ἐξέλιπον σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν εἶδη τινὰ ἰθαγενῶν ἰχθύων ἀπὸ τῶν θαλασσῶν μας. Ἀλλ' εἰσαὶ βέβαιος, φίλτατε λιμενάρχα ὅτι οἱ συλληφθέντες ὑπὸ σοῦ δὲν ἔχουσι κουμπάρον κανένα βουλευτὴν Ἀττικῆς διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν των; Ἄν ἔχωσι, κακὰ ἔκαμες νὰ τοὺς συλλάβῃς καὶ σὲ συμβουλευόμεν

Κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν τοῦ κ. Λεγέδρου, ὅστις μόνος εἶχε παρασκευάσει τὸ κίτρινον ρευστὸν καὶ μεθ' ὅλην τὴν ἀνάμειξιν αὐτοῦ μετὰ οἴνου καὶ ὕδατος, ὁ ὕπνος ἔμελλε νὰ διαρκέσῃ δέκα ἕξ περίπου ὥρας. Ἐπειδὴ τὸ ναρκωτικὸν ἐλήφθη τὴν ἐσπέραν τὴν τετάρτην ὥραν καὶ τέταρτον, ἡ Ἰωάννα ἔμελλε νὰ ἐγερθῇ τὴν πρωτὴν τῆς ἐπιούσης, ὡς εἶχεν ἀναγγεῖλει ὁ ἱατρός, κατὰ τὴν ὁγδόην ὥραν.

Ἀπὸ τῆς ἑπτῆς ὥρας ἔλαστος εὐρίσκετο ἐν τῇ θέσει του. Ὁ ἱατρός καὶ ὁ Ἰάκωβος Βαγιγιάν ἐν τῷ δωματίῳ τούτῳ ἔχοντες τὸ οὐς τεταμένον καὶ ἔτοιμον νὰ ἀκούσῃ καὶ τὸν τελευταῖον κρότον. Ὁ γέρον εἶχε θέσει ἐπὶ τοῦ ἐπενδύτου αὐτοῦ τὴν ταινίαν οὗ ἔφερε παρασήμου.

Ἡ Γερτρούδη ἐν τῷ μαγειρείῳ παρσκευάζεε τὸ πρόγευμα. Τὸ γάλα ἦτο ἐπὶ τοῦ πυρὸς καὶ τὰ τεμάχια τοῦ ἄρτου ἔτοιμα, ἵνα τεθῶσιν ἐπὶ τῆς ἐσχάρας.

Ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ἀνέμενε ἐν τῷ κήπῳ ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Ἰωάννας. Δὲν ἔφερεν οὔτε τὴν στολὴν τοῦ λοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων, οὔτε τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ ἀστού, ἀλλὰ προσωρινῶς τὴν ἀρχαίαν στολὴν τοῦ δραγόνου μετὰ τῶν γαλονίων τοῦ ἐπιστάθμου.

Ὁ Φιντέλ καὶ αὐτὸς εὐρίσκετο ἐν τῇ θέσει του. Ἀλλὰ δὲν διεδραμάτιζε πλέον κάλλιστα τὸ πρόσωπόν του.

Ἡ ὁγδὴ ἐσήμανεν ὥρα. Ὁ Ἰάκωβος Βαγιγιάν ἦν λευκὸς ὡς σουδάριον καὶ ἔτρεψε σύσσωμος. Αἶφνης αἱ κνημαὶ του ἐκάμφθησαν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτοῦ.

— Θάρρος καὶ δύναμιν, κύριε! εἶπε χαμηλοφώνως ὁ ἱατρός· μετὰ μίαν στιγμὴν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐμιλήσῃτε καὶ δὲν πρέπει ἡ φωνή σας νὰ τρέμῃ.

Οἱ λόγοι οὗτοι παρήγαγον τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ᾔθελε παραγάγει μαστίγωσις τις, ὁ δὲ δὲ γέρον ἠνωρθώθη ἀμέσως.

— Παρήλθεν, ἀπάντησε, τώρα εἶμαι ἰσχυρός.

Ἀνέμειναν δέκα ἔτι λεπτά. Ὁ ἱατρός ἔχων τὸ οὐς εἰς τὴν θύραν προσκεκολλημένον ἤκουσε μακρὸν ἀναστεναγμὸν, ὃν ἐπηκολούθησεν ἐν χάσμῃ.

— Ἡ στιγμὴ πλησιάζει, εἶπεν.

Ἡ Ἰωάννα περιστράφη, ἐκίνησε τοὺς βραχίονας. Ὁ Φιντέλης καθήμενος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου, παρετήρει αὐτήν. Δέκα ἔτι λεπτά παρήλθον. Τέλος ἡ Ἰωάννα ἠνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἠγέρθη βραδύως ἐπὶ τῆς κλίνης στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός της.

— Βαῖ, βᾶβ!

Καὶ ὡσεὶ ἀνέμενε τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ Φιντέλ ὥρμησεν ἐπὶ τῆς κλίνης σείων τὴν οὐρὰν του ἐξαπλούμενος πλησίον τῆς Ἰωάννης, ὅπως λείξῃ τὸ πρόσωπόν της καὶ χώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τῆς ἀγκάλης της, ὡς ἄλλοτε ὁ κύων ὃν ἀντικαθίστα.

— ὦ! εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου της, ἔπειτα ἐπὶ τοῦ κυνὸς καὶ ἐπανελάβε.

νά καθίσης καλὰ εἰς τὴν θέσιν σου, διότι φόβος εἶνε μὴ τὴν χάσῃς, ἂν καλὰ τώρα οἱ βουλευταὶ Ἀττικῆς.... τὸ εἶχα λησμονήσῃς· καλὰ ἔκαμες νὰ τοὺς συλλάβῃς.

Ἐληξεν ἡδὴ—καὶ ὑποθέτομεν αἰσίως—καὶ ὁ ἐπὶ κατασκευῇ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γκίλφορντ διαγωνισμός. Ἐπτά ἐν ὅλῳ ἦσαν τὰ σταλέντα ἔργα ἔτυχε δὲ τῶν πλειοτέρων ψήφων τὸ πρόπλασμα τοῦ Κοσμᾶ Ἀπέρρη. Τώρα, κύριε πρύτασι, εἰς τὸ ἔργον! νὰ ἴδωμεν τίνος εὐτυχοῦς θνητοῦ, ζῶντος ἢ ἀποθαμμένου, τὸν ἀνδριάντα θὰ φαντασθῇς νὰ κατασκευάσῃς. Ἡ πρυτανεία τοῦ ρέκτου Κυριακοῦ πρέπει νὰ κληθῇ πρυτανεία ἀνδριαντοποιίης.

Ὁ καπνοπώλη· κ. Μενιδιάτης ἐπέδωκεν ἀναφορὰν πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν οἰκονομικῶν αἰτούμενος τὴν ἄδειαν νὰ ἰδρύσῃ ἐργοστάσιον ἐκκοπῆς καπνοῦ. Τοιοῦτοτρόπως ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν ἀποκτᾷ ἰσχυρότατον ὁπαδὸν τῶν φορολογικῶν του μεταρρυθμίσεων καὶ ζιλωτὴν τοῦ συστήματός του. Αὐτός, ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νὰ παρασημοφορηθῇ ἐξάπαντος.

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Αἱ συχναὶ παρακλείσεις σου ὅπως σοὶ γράψω τι διὰ τὴν ἐφημερίδα μοῦ πρὶξενούν, σὲ βεβαίω, πόνον καὶ βαθεῖαν θλίψιν καὶ πολλάκις μ' ἐμβάλλουσιν εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ οἱ γράφοντες καὶ οἱ μὴ γράφοντες καταφεύχουν εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Ἐνθυμοῦ, μοὶ λέγεις, ἐνίοτε καὶ τὴν ἀλαινὰ πατρίδα καὶ ἐκπλήρου τὸ πρὸς αὐτὴν χρέος! Ἀλλ' ἂν ἦτο δυνατόν δι' αὐτοῦ τοῦ εὐτελεστᾶτου καὶ λεπτολέ-

— ὦ! ὦ!

Ὁ Φιντέλ ἤρχισε τότε νὰ ἐξορμᾷ ἐπὶ τῆς κλίνης.

— Φιντέλ! ἐπρόρρεν ἡ νεάνις διὰ φωνῆς διαταζούσης.

Ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ ὁ ἰατρός ἤκουσε καὶ τὸ βλέμμα του ἔσχεν ἀκτινοβολίαν τινά.

— Βὰβ, βὰβ! ἀπήντησεν ὁ κύων, ἅμα ἐφώνησε τὸ ὄνομά του.

Αἱ δὲ θωπεῖαι ἤρχισαν καὶ πάλιν.

— Φιντέλ, Φιντέλ, εἶπε πάλιν ἡ Ἰωάννα, ὥσπερ ἀπηνυθύνετο εἰς ἑαυτήν.

Λαβοῦσα δὲ τὸν κύνα ἐφίλησε πολλάκις ἐπὶ τοῦ μετώπου. Τοῦτο βεβαίως ἀνέμενεν ὁ Φιντέλ, διότι ἄμεσως ἐπήδησεν εἰς τὸ δωμάτιον ὑλακτῶν ἐξ εὐχαριστήσεως καὶ μετέβη εἰς τὴν θύραν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν, τὴν ὁποίαν ἔξεσε διὰ τῶν ποδῶν. Τοιοῦτοτρόπως ἔκαμνε καὶ ὁ ἄλλος, κατὰ πάντα πρόωκον.

Ἡ Ἰωάννα καθημένη ἐπὶ τῆς κλίνης διηύθυνε τοὺς ἐκπεληγμένους ὀφθαλμούς της πανταχοῦ τοῦ θαλάμου, οἱ ὅποιοι ὅμως δὲν προσηλθύντο ἔτι εἰς οὐδὲν τῶν ἐν αὐτῷ, ἐπειδὴ καὶ τῇ ἐφαίνοντο πάντα ἀόριστα, συγκεχυμένα. Ἐκ νέου ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ μετώπου της καὶ ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς πράττει τις, ὅστις αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἐξυπνήσῃ καλῶς.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐν τούτοις, ἡ ὄρασις αὐτῆς κατέστη

πτου ξυλαρίου, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ὁποίου εἶν' ἐμπεπεγμένον τεμάχιον ἐσχωριασμένου σιδήρου, νὰ παρὰχθῇ καλὸν τι, ἂν ἐν θαύματος ἡδυνάτῃ τις νὰ τὸ χειρισθῇ ὥς κραταῖον μολχλὸν ὃν ἀνασηκώσῃ τὴν πλάκα τῆς ἀδιαφορίας ὑπὸ τὴν ὁποίαν καθεῖδει ἡ πατρίς δὲν θὰ ἐθυσίαζε πάντα καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου αὐτοῦ ἰδρωτὶ περρροόμενος, δὲν θὰ ἐκυπτεν ἐπὶ τούτου τοῦ ξυλαρίου;

Καὶ τώρα γράφα, ἂν ἔχῃς ὄρεξιν! Κρύπτων καθημερινῶς τὸ ἐγερτήριο, κρύπτων μεγαλοφώνως καὶ ἀφρόως τοὺς κινδύνους οὓς διατρέχει ἡ πατρίς καὶ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ—ρίπτων διὰ τεχνιτῶν φακῶν ἐπὶ ἀπλότητος φωτισμένης ὀθώνης τὴν εἰκόνα τῶν ἀσχυμιῶν καὶ τῶν αἰσχῶν, ἡ τῇ ἀκηδίας καὶ ἀμεριμνομερίμνης, ζωγραφίζων τὸν διὰβολὸν ἐπὶ τοῦ τοίχου διὰ τῶν φοδρωτέρων χρωμάτων τῆς κολάσεως, κρυγαζών, ὀλοφρομένος, κατακοπτόμενος, ὀλολίζων, σύρων τοὺς συμπολίτας ἀπὸ τῆς ἄκρας τοῦ ἐνδύματος ἵνα τοῖς ἐπιστήσῃ τὴν προσηχὴν: — Ἡ Μακεδονία κινδυνεύει, ἡ Μακεδονία χάνεται, τὸ μέλλον τοῦ ἐλληνισμοῦ στενεύει, πνίγεται, ἡ μεγάλη ἰδέα δολοφονεῖται καὶ ἡ μικρά ἰδέα θριαμβεύει καὶ ἡ Ἑλλάς προειτοιμάζεται ν' ἀποτελέσῃ μέλος der K. K. osterreichischen vaternlander (τῶν καίσαροβασικῶν αὐστριακῶν χειρῶν τοῦ στέμματος) μετὰ τὴν τακτικῶς λειτουργούσαν landtag της, τὴν δίκαιαν καὶ τὰ ἰδιαίτερα προνόμιά της καὶ παρὰ τὸν ἐξαυστριακισμόν ἐπικεῖται ὁ ἠθικός ἐξανδραποδισμός μας καὶ... καὶ... καὶ τόσα ἄλλα ὅσα εἶπαμεν καὶ ἐπανελάβομεν καὶ ἀνεμασῆσαμεν καὶ ἀναμυρῆκαμεν καθ' ἑκάστην— τί ἀπολαμβάνει ἐκ τούτων πάντων; Ἄν ᾖναι ὀλίγον εὐαίσθητος καὶ ἂν ἐν τῇ καρδίᾳ του ὑπάρχει ἀκόμη μία ἰς δονουμένη ἐκ τοῦ πάθους τοῦ πατριωτισμοῦ— διότι καὶ τοῦτο εἶναι πάθος ὡς πᾶν ἄλλο—μεγαγχολεῖ ὀλίγον περιπίπτει εἰς ἀθυρίαν... ἔως ὅτου ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ μεσημβρινοῦ γεύματος. Ἐκτός τούτου, ἐγὼ τοῦλάχιστον, οὐδὲν ἄλλο εἶδον καταρτάν-

ῆτον ἀμφιρρεπῆς, βεβαιότερα τοῦτο ἢ ὡς τις ὁμίχλη διασκεδαζομένη.

Τὸ δικτυωτὸν τοῦ παραθύρου ἦν καταβιβασμένον, ἀλλ' ὁ θάλαμος, ἐν ᾧ εἰσέδυεν ἡλικιὰ τις ἀκτὺς ἦν ἐπαρκῶς φωτισμένος.

Ἡ Ἰωάννα ἀνεγνώρισε τέλος τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκειτο, τὸν θάλαμόν της. Ἀναμφιβόλως δὲν ὑπῆρχεν εἰσέτι ἡ σκέψις· βραδέως, ἐπιμόχθως ἀφυπνίζετο τὸ λογικόν. Ἐμελλεν ἀρὰ γε νὰ διαρρήξῃ τοὺς δεσμούς καὶ νὰ ἐξέλθῃ θριαμβεύον ἀπὸ τὰ σκότῃ της νυκτός;

Ἡ δοκιμασία ἤρχιζε καὶ ἔμελλε νὰ ᾖ ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν Ἰωάνναν εἴτε ὑπὸ τὴν μίαν εἴτε ὑπὸ τὴν μίαν εἴτε ὑπὸ τὴν ἄλλην ἐποψίν. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς τώρα προσηλθύντο διὰ μακρῶν ἐπὶ ἐκάστου ἀντικειμένου, ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον κεκαλυμμένου διὰ τάπητος, ἔργου τῶν χειρῶν της, ἐπὶ τῶν καθεκλῶν, ἐπὶ τοῦ μονοποδίου, τῆς ἱματιοθήκης, τῆς νυκτερινῆς τραπέζης, τῶν λευκῶν παραπετασμάτων, ἐπὶ τοῦ ὀρολογίου ἀνηρτημένου εἰς τὸν ἥλον, οὗ ἡ χρυσὴ ἄλυσος ἐκρέματο, ἐπὶ τοῦ ψαθίνου πύλου, ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων της, ἐσθῆτος, ὑποχιτωνίου, στηθοδέσμου, ἐσωκαρδίου, περιζώματος, χειριδίων, τεθειμένων ἐπὶ καθέκλῃς, ὡς συνείθιζε καὶ ἡ ἑσπέραν νὰ πράττῃ κατακλινομένη, ἐπὶ τῶν ὑποδημάτων, περιποδίων, ἐπὶ τῶν ἐρυθρῶν περικνημίδων ἐρριμμένων κάτω τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ τοῦ Φιντέλ, ὅστις περιστρέφετο ἐν τῷ θαλάμῳ μεταβαίνων διαρκῶς ἐκ